

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a) lub c) i przeczącej na pytanie trzecie lit. a) lub b): Czy w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w niniejszym postępowaniu art. 6b ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 531/2012 w związku z art. 4 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego 2016/2286 należy interpretować w ten sposób, że całkowitą krajową cenę detaliczną taryfy za połączenia komórkowe należy uwzględnić również przy obliczaniu ilości danych, którą trzeba udostępnić klientom korzystającym z roamingu w ramach „Fair Use Policy” odnoszącej się wyłącznie do opcji taryfowej jako takiej?

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.U. 2012, L 172, s. 10).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2286 z dnia 15 grudnia 2016 r. ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące stosowania polityki uczciwego korzystania i metod oceny zrównoważonego charakteru zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu oraz dotyczące wniosku, jaki ma obowiązek złożyć dostawca usług roamingu na potrzeby tej oceny (Dz.U. 2016, L 344, s. 46).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 28 listopada 2019 r. – L./Banco de Caja España de inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

(Sprawa C-869/19)

(2020/C 87/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L

Druga strona postępowania: Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG (¹) stoi na przeszkodzie zastosowaniu proceduralnych zasad dyspozycyjności, spójności i zakazu *reformatio in peius*, które uniemożliwiają sądowi rozstrzygającemu w przedmiocie apelacji wniesionej przez bank od wyroku, w którym ograniczono w czasie zwrot kwot nienależnie zapłaconych przez konsumenta wskutek stwierdzenia nieważności „klauzuli dolnego progu”, zasądzenie zwrotu tych kwot w pełnej wysokości pogarszając w ten sposób sytuację wnoszącego apelację, ponieważ ograniczenie to nie zostało zaskarżone przez konsumenta?

- (¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, 21.4.1993, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 29 listopada 2019 r. – Deutsche Umwelthilfe eV / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-873/19)

(2020/C 87/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Umwelthilfe eV

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Uczestnik postępowania: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 3 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w dniu 25 czerwca 1998 r. w Aarhus, zatwierdzonej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w imieniu Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stowarzyszenia ochrony środowiska powinny mieć zasadniczo możliwość wniesienia do sądu skargi na decyzję zezwalającą – ewentualnie z naruszeniem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽²⁾ – na produkcję samochodów osobowych z silnikami o zapłonie samoczynnym wyposażonych w urządzenia ograniczające skuteczność działania?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że parametrem w odniesieniu do kwestii niezbędności urządzenia ograniczającego skuteczność działania dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem lub awarią i ze względu na bezpieczeństwo użytkownika pojazdu jest co do zasady aktualny stan techniki w rozumieniu możliwości technicznych w chwili udzielenia homologacji typu WE?
 - b) Czy oprócz stanu techniki należy uwzględnić także inne okoliczności, które mogą prowadzić do dopuszczalności urządzenia ograniczającego skuteczność działania, mimo że w świetle danego aktualnego stanu techniki ono samo nie byłoby „niezbędne” w rozumieniu art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a) rozporządzenia nr 715/2007?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 124, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2007, L 171, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 3 grudnia 2019 r. – VZ i in. / Eurowings GmbH**

(Sprawa C-880/19)

(2020/C 87/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VZ i in.

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia WE nr 261/04 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wskazana w tym przepisie zmiana planu podróży umożliwiająca pasażerowi odlot nie wcześniej, niż godzinę przed planowanym czasem odlotu, musi nastąpić z tego samego miejsca odlotu, co zarezerwowany lot, czy też może również nastąpić odlot z innego portu lotniczego?